

1993

DADZIS 7

Skenējis Jānis Vilniņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

VALODAS UN NEVALODAS

VALODAS UN NEVALODAS

Televīzijas žurnālistiem, kas strādā Augstākajā Padomē, turpmāk ik dienas izsniegsot puslitrū piena par īpaši kaitīgiem darba apstākļiem. Tuvojoties liktenīgajai dienai, daudzi deputāti pūloties iekļūt kādā pat ar varu un bērnišķīgi apvainojoties, ja tālradē viņa vietā ticis parādīts daļi un gudri runājošs kolēģis.

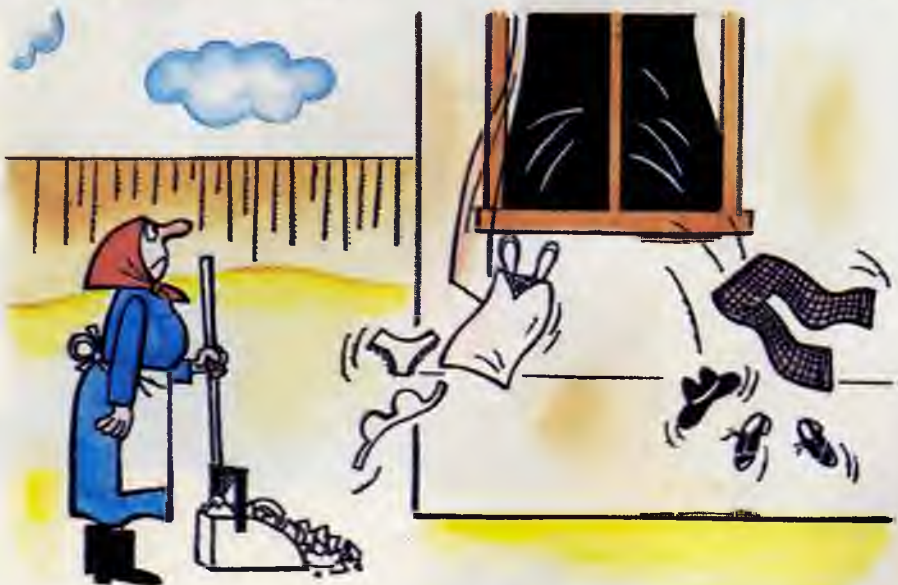
ANO kārtējo reizi steidzīgi apspriežas par miera spēku nosūtīšanu uz bijušo Dienvidslāviju. Taču šoreiz to uzdevums būšot nevis samierināt serbus un horvātus, bet gan savaldīt tur nosūtītos Krievijas miera uzturēšanas spēkus, kas uzdzīvo un trako vēl negantāk nekā abas karojošās puses.

Šobrīd vairāk nekā trīsdesmit likumdošanas aktu nekādi nesaskan ar Satversmi. Stāsta, ka vislielākie panākumi gaidot sarakstu, kura iesniedzēji savā vēlēšanu programmā apņēmtos šīs pretrunas novērst. Pagaidām drosminieki nav uzradušies. Bet eksperti lēš, ka ar vienu Saeimas deputātu pilnvaru laiku būšot par maz, lai iepriekšējo likumdevēju ievārīto putru padarītu baudāmu.

Deputāts A. nešaubīgi apliecinājis savu gribēšanu iekļūt vēlamā sarakstos, jo citādi nāksoties papildināt bezdarbnieku rindas. Par skolotāju strādāt augstais likumdevējs vairs nespējot — Augstākajā Padomē esot zaudējis kvalifikāciju.

Vēl jau viss nav pagalam — Valmieras pusē sarosījušies Miķeļa Amālijas dēla Vanaga pēcteči, lai atjaunotu Šanas biedrību un piedalītos ar savu listi Saeimas vēlēšanās. Programma iecerēta ļoti īsa: "Balsojiet par mums — mēs katram vēlētajam nodrošināsim vismaz trīs ŠANAS dienā un dažas arī nakti!" Runā, ka šīs pirmās trīs šanas būšot āžēšana, jokošana un smiešana.

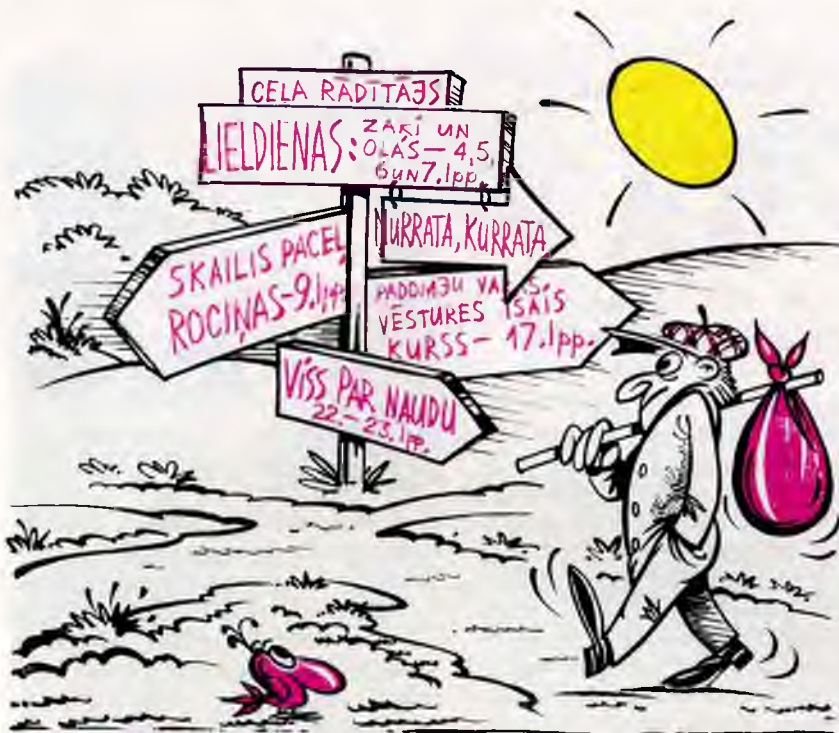
Laikraksta "Diena" šā gada 3. marta numurs ir unikāls. Tajā nav publicēts neviens kļūdas labojums vai precizējums.

Nav zināms, kādus labumus saviem vēlētajiem dos jaunizveidotā vēlēšanu savienība "Latvijas ceļš". Taču tās atbalstītājs AP frakcijas "Satversme" vadītājs Jānis Vaivads jau izbaudījis pirmo vilšanos. Viņš bijis spiests šķirties no savas frakcijas priekšsēdētāja postēja.

Iemīļotākā krāsa, ko AP deputāti izmantoja Lieldienu olu krāsošanai, bija sarkanbaltsarkanā. Netika smādēta arī zaļā krāsa. Toties olas sarkanajā tonī rotāja tikai daži bijušās frakcijas "Līdztiesība" locekļi. Vispār tika novērota tendence apvienot dažādas krāsas un toņus, vārdu sakot, modē bija raibas olas.

IMANTS MELGAILIS

J. J. & J.J.

IMANTS MELGAILIS

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

Galvenais redaktors Egons Strautiņš.
Redaktori: Andrejs Puriņš un Ilze Strautiņa.
Konsultanti: Ziedonis Lešinskis un Andrejs Vite.
Literārais redaktors Antons Sondors.
Mākslinieks Uldis Freimanis.
Dizains Egils Griķis.

Saimniecība

Direktors Juris Vingris.
Grāmatvede Astrīda Ola.
Datoru operatore Anna Trūle.

Redakcijas adrese

Balasta dambī 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Tālruni: 465 960, 469 568, 460 331.

Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.
Izdevējs SIA "Dadzis".

Solīts SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā.
Pasūtījuma Nr. 455.

Te nu tas ir — "Dadža" 7. numurs, atkal krāsains, par pusi biežāks un kioskos arī divreiz dārgāks, taču aizvien pats lētākais žurnālu svaru kategorijā, kurā nu atkal atgriežamies pēc vairāk nekā divu gadu prombūtnes. Šis ir bijis fantastiskākais periods mūsu izdevuma biogrāfijā, sākot ar to trako laiku, kad Rīgā cēla barikādes un mūsu namā saimniekoja zaldāti, un beidzot ar ekonomisko haosu neatkarīgā valstī, kur inflācijas vilņi gandrīz visus iedzinuši bezcerīgā nabadzībā. Šķiet, nupat tomēr sācies trauslas stabilitātes periods, kad cenas ir sastingušas pie sasniegtajām virsotnēm un vietām sāk slīdēt pat lejup un kad pilsoņi un pastāvīgie iedzīvotāji vairs neķer kuru katru preci, bet jau meklē iespējami labākas mantas. Lūk, tāpēc arī nu piedāvājam saviem lasītājiem "Dadži" gluži jaunā, visai atšķirīgā kvalitātē. Ceram, jums patīks!

Protams, vēl jau krāsainības pamaz, jo poligrāfijā tā maksā bargu naudu (mums druka kļuvusi reizes trīs dārgāka!). Tāpēc pagaidām sperts tikai pirmais solis, atjaunojot tradicionālo žurnālu. Nākamais būs tad, kad arī viduslapas kļūs krāsainas. To ceram izdarīt vēl šogad, ja turpināsies normāla ekonomiskā attīstība.

Šoreiz pārmaiņas skar žurnāla apjomu un noformējumu, kuru vēl centīsimies dažādot, lai allaž būtu kur acis piesiet. Vienīgais jaunums, kurš tagad stabili ienāk arī "Dadži" — tā ir reklāma. Mēs labprāt izskatīsim jebkurus piedāvājumus, taču lielākoties esam ieinteresēti apjomīgos ilgtermiņa sadarbības projektos, jo reklāmai pagaidām varam atļauties tikai pāris krāsu lappuses. Mūsu pirmais partneris — Latvijas Zemes banka, kas šodien reprezentējas uz žurnāla vāka. Skatieties un apskaudiet, bet varbūt pasteidzieties, jo dažas vietas uz zirga vēl brīvas!

Cena kioskos 29 LVR

Egons Strautiņš

**Redaktora
SLEJA**

TOREIZ BĪJA TĀ

KAS DĒJ LIELDIENOLAS?

Pirms mēs atbildam: "Vistas!", labi padomāsim. Var jau būt, ka tagad Lieldienolas patiešām dēj vistas, bet agrāk, pirmskara gados, tās dēja paši un zaķi. Nē, tā nav muldēšana, tolaik pirms Lieldienām tantiņas tirgū ar olu kurvīšiem stāvēja rindām vien un kladzināja cita par citu skatītājam: "Pašu dētas, pašu dētas!" Ja kāds man netic, lai pārlasa veco, labo Dresleru:

"Oliņas, kaut pašu dētas,
Liekas aizdomīgi lētas.
Netic vārdiem Sore Kacs,
Kas dēj Lieldienolas?
Katru olu liek pie acs."

Un pareizi darīja, ka lika pie acs! Toreiz tantiņas bija gudras, viņas zināja, ka oliņas pirms Lieldienām kļūst dārgākas, tāpēc jau laikus sāka tās krāt. Bet ilgi krātām olām ir netikums drusku smirdēt, un pircējiem pret smirdēšanu bija iebildumi. Pārbaude notika vienkārši — olu pielika pie acs un lūrēja pret gaismu. Ja akāda izrādījās tumšāka, pircējs tantiņai sacīja: "Šito ēd pate!" Daži pārdevēji olu derīgumu pierādīja ar dzeršanu. Atceros sirnu, bārdainu čigānu, kas oliņas pienesa mājās klāt. Tiklīdz pircējs izteica šaubas par kādas olas svaigumu, čigāns to tūdaļ pārsita un izdzēra. Klunks, gatavs! Lai Lieldienolas būtu pietiekamā daudzumā, dēšanā iesaistīja arī zaķi. To varēja redzēt visās bilžu grāmatās, un arī man pašam piederēja zaķis, kuru pirms Lieldienām vajadzēja iesēdināt kurvītī un ielikt skapī. Ja zaķi pāris dienas austāja mierā, ja viņu ik pa brīdī nečamdīja, viņš izdēja smuku olu. Turklāt nevis parasto, bet šokolādes. Diemžēl zaķis

pamazām kļuva vecs, viņam sāka birt ārā zāgu skaidas, tāpēc šokolādes olu vietā viņš turpmāk dēja parastās. Man cits nekas neatlika kā zaķi izmainīt pret konduktora svilpi.

Zaķus Lieldienās varēja redzēt visur. Pārdaugavā starp Nameja bulvāri un Slokas ielu nedēļu pirms Lieldienām sāka griezties tingeltangelis ar karuseli, šupolēm, nāves braucienu, saldumu būdām un spēļu skapišiem. Visās saldumu būdās aiz letes stāvēja zaķi, taču puikas vairāk pievilka nāves brauciens. Tas notika varen lielā, apaļā bundulī, kam uz sāniem bija uzzīmēts motociklists. Viņš brauca augšā pa stāvu sienu, un viņam pakal dzinās nāve ar izkapti. Ieejas biļete nāves bundulī bija dārga, tā maksāja piecdesmit santimus, un tos puikas mēģināja vinnēt pie spēļu skapiša. Ja tur spraugā iemeta desmit santimus, skapiša zaķis izdēja spožu bumbiņu, kas, atsisdamās pret nagliņām, krita lejā. Apakšā bija biķerītis, kuru varēja grozīt uz vienu vai otru pusi. Tiklīdz naudas iemetējam izdevās bumbiņu biķerītī uzķert — bet tas notika reti —, skapītis sāka žlarkstēt un silitē iebira pieci desmitnieki. Lielie puikas žlarkstēšanas brīdī sita ar dūri pa skapiša sāniem, un tad silitē gāzās vesels desmitnieku lērums. Taču sišana bija ļoti bīstama — skapītim iepretim atradās saldumu būda, no kuras sišanas brīdī izskrēja negants zaķis. Viņš ieblāvās: "Maita, es tevi slānīšu!" un ķēra sitēju rokā. Parasti sitējs pagrāba izbirušos desmitniekus un aizlaidās kā vēja nests, bet tūlīgākos zaķis noķēra. Tādā gadījumā noskanēja pāris plauku un izsviesto naidīgu vajadzēja atdot.

Jā, Lieldienas bija lustīgi svētki. Lai kam jau tāpēc, ka toreiz olu netrūka. Ja dēj paši un zaķi piepalīdz, tad par olām nav jābēdā!

Andrejs Skailis

ULDIS FREIMANIS

IR TĀDA PARTIJA ★

Lielās piektdienas priekšvakarā nodibinājusies Lieldienu olu partija. Tā būs viena no visdemokrātiskākajām un, ar laiku, cerams, viena no vismasveidīgākajām partijām Latvijas Republikā. Tajā var iesaistīties visi Latvijas pilsoņi, kam ir vismaz viena ola. Pašražota, pirkta vai mantota. Nav svarīgi, vai tā ir vistas, zoss, baloža vai vēl kādas citas izcelsmes ola. Tā var būt balta, sarkanbalt-sarkana, sarkana, zaļa, raiba un pat bezkrāsaina. Mūsu partijā visi biedri pat ar dažādas krāsas olām ir vienlīdzīgi. Nav svarīgs arī lielums. Biedram, kam ir zvirbuļa olas, ir tikpat lielas tiesības kā tam, kam ir strausa ola.

Partijas programma ir visaptveroša un sevī iekļauj visu labāko, kas ir citās partijās. Tāpēc domājam, ka ar Lieldienu olu partiju kontaktēsies pārējie politiskie spēki. Protams, mēs esam par olu privatizāciju. Svētas ir arī īpašuma tiesības. Visi, kam Latvijas neatkarības laikā bija olu ražošanas līdzekļi (vistas, zosis, pīles), tos dabūs atpakaļ. Sniegsim draudzīgu roku arī ārzemēs dzīvojošiem tautiešiem. No tiem ņemsim ne tikai dolārus, bet arī olas.

Mūsu partija, protams, piedalīsies Saeimas vēlēšanās, jo Gaiļa gads ir kā radīts Lieldienu olu partijai un, bez šaubām, nesīs tai uzvaru. Un, kaut gan gailis olas nedēļ, visiem saprotams, ka bez viņa līdzdalības neviena ola nevar rastos. Šī paša iemesla dēļ mūsu vēlēšanu savienībā jau pieteikuši savu līdzdalību daudzi politiski darbinieki no citām partijām. Pašlaik gan viņi vēlas savus uzvārdus turēt slepeni-

bā, jo ne velti runā, ka olas skaita rudenī. Bet, kad mūsu partija sāks skaitīt savus atbalstītājus, tad daudzas citas partijas sajūtīs, ka tās ir palikušas bez olām!

Domājot par vienkāršajiem vēlētājiem, mūsu partija cīnīsies par olu cenu pazemināšanu. Tāpat apelēsim pie valdības sirdsapziņas, lai tā apkures talonu vietā iedzīvotājiem izsniegtu olas. Tad vismaz nabaga īrnieki, ja namu pārvaldes olas neņems pretī, tās varēs apēst paši.

Kā jau teicām, mūsu partija ir visdemokrātiskākā. Tā atļaus valsts pārvaldīšanā piedalīties daudz lielākām iedzīvotāju masām, nekā to paredz citas partijas. Šī paša iemesla dēļ mēs paredzam dibināt daudzas jaunas ministrijas. Tāpēc vairāki ministru posteņi vēl ir brīvi.

Tie gaida Jūs — Lieldienu olu partijas atbalstītāji!

Neturiet olas zem pūra! Uz redzēšanos pie vēlēšanu urnām!

Jāzeps Juzefs

JA GRIB NODZĪT TETERA RAIBUMUS, TAD PIRMĀ LIELDIENU RĪTĀ JĀMAZGĀ MUTE AR VARŽU KURKUĻIEM.

ERIKS OŠS

LIELAIS GAVĒNIS

Šogad, gaidot Lieldienas, es nolēmu paklausīt tam, ko kādā svētdienas rītā pa radio tik sirsnīgi ieteica mācītājs — šķīstīt savu miesu un garu ar gavēšanu. Neapēsto šķiņķa gabalu noslēpu ledusskapja saldētavā, doktora desu sagriezu šķēlēs un laiku pa laikam metu aiz loga baurojošiem nešķīstējiem, kuru dēļ es nedrīkstu vēdināt dzīvokli, lai tas neostu pēc zvēru dārza filiāles. Kaudamies ap desu, donžuāni uz brīdi aizmirst neremdināmās mīlas mokas un ļauj man piezvanīt pa telefonu citām gavētājām.

Tas nu ir nolemts! Neēdīšu ne tikai gaļu, bet arī olas, tās krāsošu Lieldienās. Līdz ar to nebūs vajadzības cept olu pankūkas, taisīt bubertu vai peldošās salas, kā arī no vēl atlikušā rojālspirta brūvēt olu liķieri.

Netikām īsti skaidrībā, kā tur bija ar piena produktiem. Citi saka, ka uz tiem gavēnis neattiecoties, bet viena mana draudzene, kas katru gadu izmanto Lieldienu gavēni, lai atbrīvotos no liekā svara, apgalvo, ka lielajā gavēnī nedrīkstot ēst neko no dzīvnieku produktiem, arī pienu, biezpienu, krējumu un sviestu ne. Nu, sviesta vietā es jau sen lietoju importa margarīnu, un krējums pēdējā laikā kļuvis tik šķidrš, ka no tā, izņemot balto krāsu, nekāda cita labuma vairs nav. Nolēmu šoreiz gavēt pa istam.

Tagad mans dienas ritms ir šāds. No rīta piecēlusies izdzeru glāzi tikko izspiestas apelsīnu sulas. Novingrojuši pie atvērta loga princeses Diānas kompleksu, ieturu brokastis — uz teflona pannas bez taukvielām apceptu

Zinātniskā izstrādne.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

baltmaizes šķēlīti ar aprikozu džemu. Pusdienā spargeļi vai artišoki, nedaudz viģu, nedaudz dateļu, saujiņa rozīņu, ne vairāk kā puse ananāsa, kāds kivi vai avokado. Citā reizē spargeļu un artišoku vietā var būt rīsi vai saknes ar keri indiešu gaumē vai silta apelsīnu zupa, kādu to gatavo Ķīnā. Nav smādejami arī šampinjoni. Ja slinkums pašai gatavot, vai ieiet jebkurā "Pikvikā" vai citā ārzemju veikalā un pielasīt pilnu somu visdažādāko bundžu, no kurām viens divi uzmaisa labu labo gavēņa ēdienu.

Launagā pāris banānu, un tad jau laiks sākt gatavoties kokteiļu vakaram. Mums, gavētājām, iegājies par paradumu katrai pēc kārtas rīkot kokteiļu vakaru. Tad nu galvenais ir sameklēt tādu longdrinka recepti, ko citas vēl nezinātu — ar ķiršiem, firziķiem, aprikozēm, zemenēm, avenēm, muskatriekstu, kanēli. Kokteiļu vakaros, gods kam gods, gavēnis tiek ievērots uz to stingrāko. Ēdam tikai grauzdētas mandeles un zemesriekstus, tāpēc konjaciņš, liķierītis, šampis, džins, vermuts un citas kokteiļu sastāvdaļas ātri vien noved garīgās sfērās, t.i., — pie sarunām par mīlestību.

Nākamajā rītā sausumu mutē likvidēju ar apelsīnu sulu, bet galvassāpes — ar melnu kafiju. Un sākas viss no gala.

Ceru, ka gavēdama un tikumīgi dzīvodama, sagaidīšu Lieldienas ar labu figūru. Baidos tikai viena — vai netīšām nebūšu kļuvusi par alkoholiķi, bet tas jau mūsu dienās ir ārstējams. Citādi gavēnim nav nekādas vainas.

—Negribu Burgundieti! Gribu Royal! MĀRIS ZĒBERGS

Zuzanna Zilīte

PALDIES LIELDIENU OLAI

— Priecīgas Lieldienas! Saņem svētku dāvanul

— Oho, raiba ola! Nu ko — te būs kaut kas arī tev. Diemžēl kompāniju es tev sastādīt nevarēšu. Ārsts kategoriski aizliedzis.

— Tad kāpēc cēli pudeli galdā?

— Tu esi viesis. Vajag taču tevi uzclenāt.

— It kā tu nezina, ka nekāds dzērājs neesmu.

— Tikai mazu lāsīti. Varbūt es arī piebiedrošos.

— Kā tad tā? Tikko pats teici, ka nedrīkst.

— Protams, protams. Bet ar vienu noteikumu var.

— Ar kādu noteikumu?

— Ja uzminēsi, kurā rokā turu savu dāvināto olu. Tad makenīt drīkstēšu. Bet citādi sirdsapziņa neļauj. Tātad tā: kurā rokā ir ola?

— Labajā.

— Mini vēlreiz.

— Kreisajā.

— Va tu velis, kā trāpīji! Turklāt tik ātri, jau ar otro mēģinājumu. Nu vairs neko nevar darīt, ielej!

Ziedonis Donis

Lieldienās svētītās maizes, gaļas un piena drupanas nes un aprauš zemē, lai nebūtu pērkona un krusas.

Lai nebūtu melnas vārpas, saimniece nedrīkst 7 nedēļas priekš Lieldienu gavēņa dzēst malkas pagales ar ūdeni.

Ja meita Lieldienas rītā bērza galā redzēja rubeni, tad tai jāprecējas.

Kurš pirmais pirmās Lieldienas rītu iziet laukā, tam tai gadā laba laime.

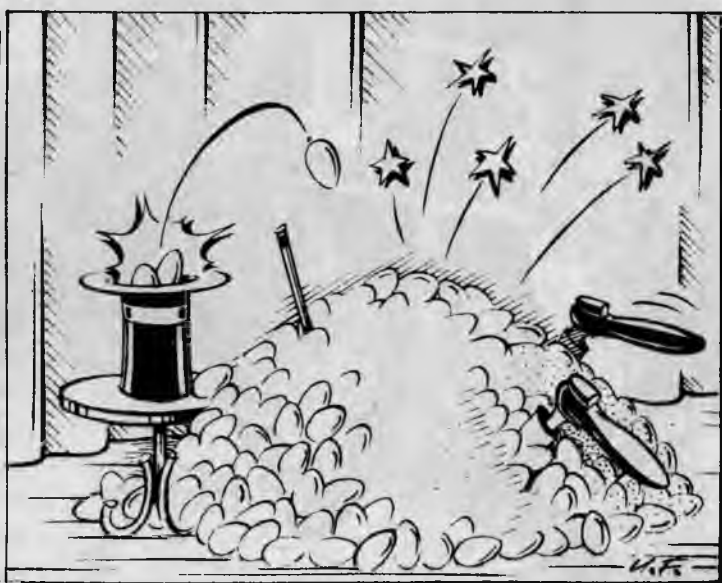
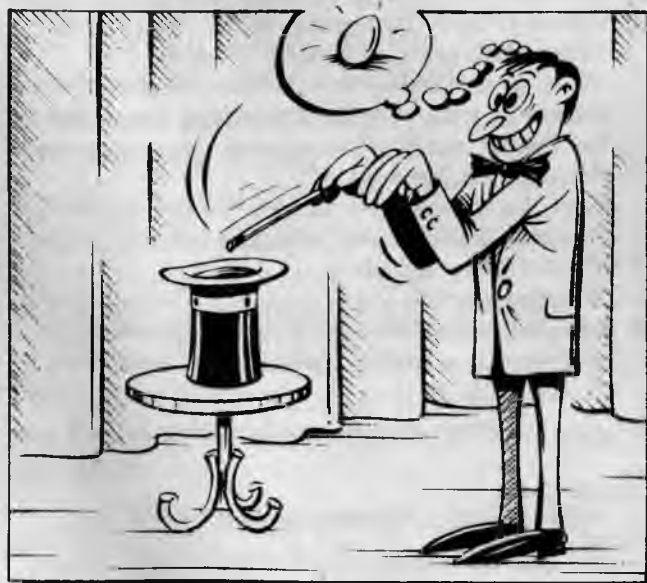
Ziemassvētkos jāvelk jauns kreklis, kaut arī tas būtu zili melns; Lieldienās jāvelk balts, kaut arī vecs.

Svētkos nedrīkst atstāt laukā mazgājamas drēbes, jo tad tās vilkači apmiezn.

Ja tai naktī no Zaļās ceturtdienas uz Lielo piektdienu nostājas uz krustcelēm, tad var dabūt velnu redzēt.

Zaļo ceturtdienu, Lielo piektdienu un pirmo Lieldienu labi agri jāslauka istaba, tad nemitīsies blusas un mušas.

Veikalniekam, kurš vēlas, lai viņa veikals pastāvīgi būtu pircēju pārpildīts, jāiet Lielā piektdienā priekš saules lēkšanas uz mežu, jāpārnes skudras mājā un jāpalaiž veikalā, tad visu gadu nāks pircēji kā skudras.

ULDIS FREIMANIS

PEKKA

UN VIŅA VALDĪBA

tiešā

n e s e n

uzrāpās

Jo vairāk iepazīstu Peķku, jo ciešāk pārticinos, ka, lai nu kas, bet viņš ceļā cēlies no mērķiem. Vēl viņš, izdzēris litru jergas, brīvprātīgi uzrāpās uz operāciju galda un īsts Dr. med ar supersterilizētu verķi Peķkas auss līpīdā izdūra caurumu, kur iekabināt alumīnija auskaru. Lai būtu kā citiem ādjakaņiem. Tā bija viņa priekšpēdējā mērķaķošnās. Par pēdējo uzzināju aizvakar, kad uzkāpu pie viņa paskatīties, kā izskatās jauno 100 Ls banknošu sagatave. Peķka mani sagaidīja, tērpies baltā pūkainā halātā, kam uz mugurpuses melniem burtiem rēgojās intelektuāls uzraksts — “fuck you”. Latu vietā uz galda mētajās kāds ducis ne pārāk fotogēnisku viepļu, proti, diezgan drūmu vīrišķu fotogrāfijas.

— Kas tie tādi ir? — es jautāju. — Vai no sērijas “Policija meklē” vai pensionēts politbirojs?

— Tu neesi tālu no patiesības, — Peķka svinīgi atbildēja. — Tie ir jaunie Latvijas valdības locekļi.

— Ko tu, dullais, muldi? — es maigi iebildu. — Cik zinu, pašreizējā valdība vēl sēž savos krēslos.

— Tev diemžēl ir taisnība, — Peķka sacīja. — Bet es pāris avizēs lasīju, ka dažas politisku blāuru grupiņas cenšas gūt ievēribu, ne vien mālējot uz žogiem visādus “Nost!”, bet

sastādot pat jaunas pagrīdes valdības. Es tā savā nodabā pārlūkoju visus sobutiļņikus, korišus un odnoseļčapinus¹⁾ un izštukoju, ka arī man sanāk kolosāliga ampelmanitīva²⁾ valdība.

— Pats droši vien būsi premjerministrs? — es vaicāju, aplūkojot viņa zemo pierīti ā la Josifs Visarionovičs.

— Nekādā gadījumā! — Peķka negaidīti stingri atbildēja. — Jo es nevaru ciest, ja mani kritizē jebkurš idiots! Tam krēslam man padomā, lūk, šis ģimīs. — Peķka man piebakstīja kāda pārāk labi nobarota mūļa fotoattēlu. — Tas ir komunistiskā režīma upuris Vilberts Drekberģis, Latvijas pilsonis kopš Kaudzišu “Mērnīku laikiem”. Sācis karjeru kā pašdarbīgs suteneris. Caur vienu dotaļu iepazīnās ar seksuālu maniaku čekas pulkvedi, kas Vilbertu pa blatu pataisīja par čekas ierindnieku. Reiz, būdams piedzēries kā cūka, Vilberts plātījies ar VDK darbinieka apliecību. Bet uzrāvēis uz tādu pašu slipo, tikai dažas pakāpes augstāk stāvošu. Šis tad Vilbertu steigšus nostučījis un biedru Drekberģi izsvieduši no orgāniem. Kā totalitārā režīma upuris tagad kandidēs uz Saeimu.

— Runā, ka bijušos čekistus tur nelaidīšot, — es teicu.

— Tad jau redzēsim, — Peķka norūca. — Bet šitais kārnais tips — viņu sauc par Censoni Dulleru — man noderēs par ekonomikas ministru: viņam baigais nags aizņemties daudz naudas un neatdot, par ko cietis pat fiziski — dabūjis pa muti. Visu pastāvošo režīmu upuris ir arī bijušais biedrs Raivo Glizdiņš. Šito glumo fruktu ģenerāļa pakāpē iecelšu par iekšlietu ministru un drošības biroja šefu. Ārējo ekonomisko sakaru ministra krēslā ietupināšu tev pazīstamo starptautiskās tranzitbandas, ēēē, tranzitfirmas prezidentu Latvijas pilsoni kopš 1992. gada 21. decembra (tad nopirka Latvijas pasi) Fedju Ivanovu, par kuru tu aģitēji žurnāla “Dadzis” 1993. g. 2. n-rā.

— Viņš taču latviski prot tikai divus vārdus — “atdod naudu!”, — es iebildu.

— Pilnīgi pietiek! — Peķka teica. — Viņš visu laiku braukās pa ārzemēm. Bet Ministru Padomes sēdēs tūri labi gvelzīs viņa vietniece Džuljete Trampeltūra. Vai ne, mana vafelīte?

— Nenormālais psihs, — Džuljete konstatēja.

— Jā, jā, tu uzminēji — es pats būšu veselības ministrs, — Peķka svinīgi teica. — Man būs pakļauts viss medicīniskais spirts, šprīces, morfiji, zīlškābes, glītas dakterītes un skaistas medmāsiņas. Eh, žizņa ljuks³⁾!

— Man viss ir skaidrs, — es teicu. — Bet, spriežot pēc tavu sobutiļņiku, korišu un odnoseļčapinu vaibstiem, viņi nekādi lieli strādātāji vis nebūs.

— Un nevajag arī! — Peķka iesaucās. — Jo viņi vadīs un turēs tautu paklausībā! Lai melno darbu dara pašvaldības.

— Kāda būs tavas valdības darbības koncepcija?

— Ē, kas tā tāda ir?

*Pie Peķkas saulespuķu sēkļiņas knaukšķināja
Juris Robs*

1) domu biedrus;

2) viņš laikam domāja — alternatīva valdība;

3) skaista dzīve.

DAINIS BREIKŠS

PATS TU TĀDS!

PACĒĻU ROCĪNAS ...

Citiem vārdiem, padodos. Mans dialogs ar G.Moora kungu kļūst pārāk garš, tāpēc laiks tam pielikt punktu. Ja minētais kungs "Dadža" 6.numurā apgalvo, ka esmu pievācis Jūrmalas Iljiča bronzas rumpīti, tad tā tas arī ir. Sakiet, kāpēc apsviedīgs pensionārs nevarētu tikt pie feņām ar ideoloģiski un finansiāli izdevīgu privatizāciju! Varat man ticēt — visi pensionāri, kam mājās ir cūkādas cimdi, Iljičus var privatizēt bez bailēm. Kāpēc vajadzīgi cūkādas cimdi? Kad policisti vēlāk pētīs pirkstu nospiedumus, aizdomas kritīs uz cūku un nevis un pensionāriem. Loģiski, vai ne?

Bet pelikānu zādzībā G.Moora kungs mani atmaskojis tīri deduktīvā ceļā. Rūpīgu novērojumu rezultātā viņš konstatējis, ka pēdējā laikā neesmu ēdis ceptas zosis. Uzreiz rodas jautājums, kāpēc neesmu ēdis. Nu tāpēc, ka putnu gaļa man apriebusies. Pamēģiniet apēst piecdesmit zagtus pelikānus, un jūs no ceptām zosīm muksiet pa gabalu.

Tāpat G.Moora kungam ir taisnība, ka "Skailis" nav mans īstais vārds, bet iesauka. Jeb, kā mēs, zagļi, sakām, kļīčka. Kur tāds

cēlies, velns viņu zina. Toties par vārdiņu "Moors" neskaidrību nav. Tas ir azerbaidžāņu vārds. Tur, pie viņiem, Zeravšānas ielejā visi ir Moori. Starp citu, nesen televīzija rādīja, kā Rīgā arestē azerbaidžāņu bandu, kas bija atvedusi desmit miljonus mājās taisītus

piecsimtniekus. Vienam bandas loceklim izdevās aizbēgt. Lūdzu, ievērojiet — vienam izdevās aizbēgt!

Tas tad arī ir viss, ko gribēju teikt. Būdam kristīgs cilvēks, novēlu G.Moora kungam visu to labāko. Ja man nejauši gadīsies uzzināt, kur viņš slapstās, es policijai nekā neteikšu. Goda vārds, neteikšu!

Ar
cieņu
**Andrejs
Skailis**

UĢIS MEŽAVILKS

PS. Kas pūš pīlītes, tas ilgojas pēc diķa.

Armīns Lejiņš

Balss un Atbalss jeb Tūtindreiju Nerga

Balss:

Es rakstu Tev, kad Tu saldi guli.
Es rakstu Tev uz Tava palaga malas,
Un, kad Tu miegā sagrozies
Un pavelc palagu zem zoda,
Tu maniem vārdiem
Uzpūt mierīgu elpu.

(A. Grinbergs, "Es rakstu Tev", "NC", 1993., 19.02)

Atbalss:

Es rakstīju Tev uz palaga malas,
Tu miegā šņāci un grozījies,
Līdz uzpūti elpu uz maniem
vārdiem.
Es kļuvi laimīgs bez gala.
Man tapa mierīgs prāts.
Bet, kad Tu pamodies un
ieraudzīji,
Ko esmu sarakstījis,
Tu izdvesi:
"Vai zini, cik tagad maksā palags,
Idiots tāds!"

*Normunds Dimants,
Jersikā*

Tā nu tas ir un
tā tam arī jābūt!

Lasītāju darbu
maratonkonkurss ir startējis un sacerēju-
mu lavina vai latviskajai videi vairāk at-
bilstošais šļūdonis draud aprakt žūriju.

Rindas kārtībā turpinot publicēt mū-
su lasītāju darbus, atgādinām:

- turēt humora sveci zem kautribas

MARATONKONKURSS TURPINĀS!

pūra ir noziegums pret pārējiem lasītā-
jiem;

- ikviena lasītāja atsūtītais darbs ir
labākais darbs, kamēr
kāds cits lasītājs nav at-
sūtījis vēl labāku darbu.

Pagaidām maraton-
konkursa lideris žūrijas
izpratanē joprojām ir
Māris Linde no Aizpu-
tes ar sacerējumu
"Istais vaininieks". Ta-
ču lidera krekliņu Lin-
dem draud novilkt šo-
dien publicētā sacerēju-
ma "Bailes" autors
Gints Nolbergs no Ri-
gas. Gribas cerēt, ka
abu pieminēto kungu
debija žurnālā pāraugs
ilgā un auglīgā sadarbī-
bā ar mūsu izdevumu.

Veiksmi darbā!

Dežūržūrists Žanis Ezītis

IMANTS MELGAILIS

BAILES

Kādreiz puikas gados es droši uzbru-
ku kaķiem, nātru puduriem un kovār-
piem. Bet tagad man ir bailes. Es baidos
ieslēgt televizoru vai radio — ja nu sola
sniegu un lietu? Būs jābaidās apsaldēties,
bet zāles baidos pirkt. Un visjaunākais —
es nezinu, kāpēc baidos.

Neviens negrib man palīdzēt. Visi ti-
kai apgalvo, ka viņi ir vislabākie, ka viņ-
iem pieder vislabākais, ka viņi rīkojas
visātrāk...

Nē, nē, viņi atklāti nesaka, ka es ne-
kam nederu, ka man nekas nepieder, ka
es neesmu visātrākais, ka esmu lēnīgs tū-
ļa. Bet es baidos, ka tieši tāds esmu.
Turklāt arī vientuļš.

Taču vakar viss mainījās. Es satiku
domubiedru. Viņš piezvanīja pie durvīm
un, nervozi atskatīdamies pār labo plecu,
prasīja pēc psihiatra. Kamēr es attāpos no

pārbiļa, viņš jau slēdza ciet durvis. No
iekšpuses. Izrādās, viņam ir paranoija un
viņš nedrīkst stāvēt kāpņu laukumīšos.

Pēc tam viņš ienāca istabā un es uzzī-
nāju, ka viņu visvairāk biedē "Latfakta"
— acimredzot mafija. Ar preses palīdzību
ši "Latfakta" likusi viņam saprast, ka šim
esot palicis kāds nenokārtots rēķins. Presē
arī esot rakstīts melns uz balta: ja tevis
nav šeit, tad tevis nav vispār.

Kur ir tas "šeit", viņš nemācēja man
paskaidrot. Taču viņam esot šaušalīgi ne-
patikami nebūt vispār.

Izdzīvot šādos apstākļos viņam esot
palīdzējis psihiatrs. Psihiatrs ieteicis viņ-
am lasīt "Zaļās lapas". Tā esot gudra
grāmata trissimt sešdesmit piecām die-
nām. Katru dienu vajagot izlasīt tikai da-
žas lappuses, un cilvēks nodzīvošot trīs-
simt sešdesmit piecas dienas kā likts. Ja
es neticot, lai pērkot no šā grāmatu un
pārlicinoties pats.

Nopirku. Svešais aizgāja, es apsēdos

lasīt. Nekāda uztraukuma, nekādu baiļu...
Viss tik ierasts un patīkams... Pie
mums... jums... tikai šeit... vairumā...

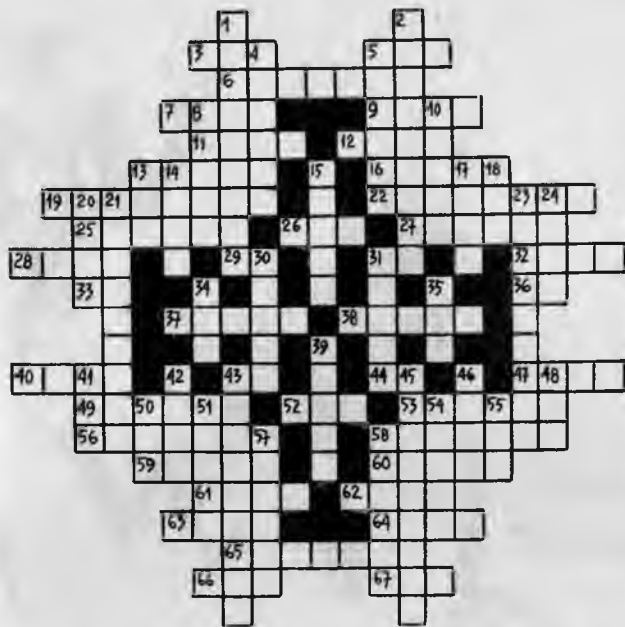
Bet pēkšņi kā šāviens!... "Latfak-
ta"!!! Ja tevis nav šeit, tad tevis nav vis-
pār!!!

Tātad arī es... Tātad arī manis nav...
ne šeit, ne tur, nekur... Nav vispār...

*Gints Nolbergs,
Rīgā*

BALVAS BŪS!

Līmeniski

3. Maigs vienreizējs klauvējiens.
5. Uzruna mīļotajam kakim.
6. Meklē kopēju valodu.
7. Pārbaudīti un atzīti par neviltotiem.
9. Grieķu alfabēta priekšpēdējais burts no otra gala.
11. Mutuļo.
12. Sajūt.
13. Ziedkopas poētisks apzīmējums.
16. Seno laiku mantības konteineri.
19. Uzmirdzēs.
22. Ierēdņa reakcija uz pilsoņa lūgumu.
25. Šaušalīgi neieredzēt.
26. Latviešu gleznotāja klasiķa priekšvārds.
27. Kāda no Austrumu ticībām.
28. Tur, Amerikā, viss kārtībā!
29. Kopā.
31. Vissvarīgākā persona pasaulē.
32. Neliels strautiņš.
33. Latvijā iecienīta ārzemju naudas vienība.
36. Naudas vienība, par kuru nekas vēl nav skaidrs.
37. Ļoti dārga gulamvieta ilgām laikām.
38. Krievijas interešu objekti Latvijā.
40. Zināmā mērā azarta spēle, bet ne visai.
43. Visiem zināma nots.
44. Saiklis.
47. Jautrs gājiens.
49. Kaiļošanas līdzekļu kategorija.
52. Sveicināns.
53. Iemīļotās rotaļlietas.
56. Agri vai vēlu, bet mītiesies.
58. Pavaicā.
59. Vārījās.
60. Telefonēju.
61. Personāžs literatūrzinātnieka izpratnē.
62. Tas, ko daudzi dara mēnesnīcā.
63. Populāra radio žurnāliste.
64. Smagi un grūti elpot.
65. Dārgi dienvidu augļi.
66. Ikvienas sievietes pavadonis saulainā laikā.
67. Plūst.

Stateniski

1. Plānveidīgi raiba.
2. Mazs kukainītis.
4. Vilinošas sievietes formas.
5. Apģērba svētākā vieta.
8. Svarīgs.
10. Braucamais, ko cēla uz pjedestāliem.
13. Liegi skan.
14. Gāžas, bet dažbrīd ar apdomu.
15. Muzikāls sacerējums, arī darbavieta.
17. Neizdevusies laulība.
18. Naudas pelnīšanas forma.
20. Izplaukt.
21. Dosies mājās kunga prātā.
23. Remontam nepieciešami krāsošanas materiāli.
24. Tiešs pretstats miesai.
30. Otrajā ātrumā ieslēgta zirga rīcība.
31. "Dadzi" nepieminēts AP deputāts.
34. Bārs.
35. Viņš, bet nievājošs.
39. "Dadzi" pieminēts AP deputāts.
41. Rodas, ja pieliek pūles.
42. Ļoti pamatīga iegriba.
43. Ne pārāk skaļa rīvēšana.
45. Apgāzies.
46. Slaista iemīļotā darbība.
48. Tas, aiz kā var turēt.
50. Ne man, bet...
51. Istabas augs pirms kāzām.
54. Apstrādās lauku, ja būs ar ko.
55. Pirmais vārds pamostoties.
57. Augstāko aprindu tenkošanas vieta.
58. Iestudēt kārtīgu izrādi.

Vārdus krusteniski lika
Imants Melgailis

Ar gandarījumu jāteic, ka žurnāla 4.numurā publicētā L.Bulikinas karikatūra savāca vēl nebijušu parakstu ražu. Tas liecina, ka mūsu lasītājiem pat maksimālā krīzes iztikas minimuma un smieklīgās algas maksimuma laikmetā humora izjūta ir tikpat dabiska kā vēlēšanās kļūt par Saeimas deputātu.

"Es karikatūrai dotu parakstu "Divkārša pārskatīšanās", raksta I.Mežaraupe no Saukas.

"Parakstam jābūt — "Kas bez biksēm, tas bez bēdām", apstrīd nezināms lasītājs no Dobeles, kas paslēpies zem burta O.

Cik lasītāju, tik plurālisma apdvestu parakstu. Var just, ka mākslinieces attēlotā paviegli seksuālā situācija ir tuva un saprotama ikvienam pilngadīgam lasītājam.

Kaut gan... arī skolēniem pareizas seksuālās audzināšanas rezultātā situācija izraisījusi dažas pārdomas.

"Mana mamma vannā, bet kurš ir mans tētis?" pamatoti vaicā J.Ozoliņš no Ventspils. Un ko tu bēmam atbildēsi?! Dažus lasītājus karikatūrā attēlotais ir pārsteidzis tikpat nesagatavotus kā ziema pašvaldības.

"Vai tiešām pasaulē vēl eksistē dušas un siltais ūdens?" neizpratnē vaicā lasītāji, kas dzīvo attālākos republikas rajonos. Tie, kam duša ir skaists bērnības sapnis, karikatūrai iesaka parakstu "Kas gan viss nenotiek pasaulē!". Ko lai dara — katram sava taisnība. Tālab žūrija, ņemot vērā gadsimtos krāto konkursu pieredzi un vadoties no Zālamana gudrību grāmatas trešā sējuma ceturtās sadaļas rekomendācijām, nolēma:

1. Lielo Balvu nepiešķirt.
2. Lielo Balvu sadalīt veicināšanas prēmijās (tā pati Lielā Balva, bet ar divreiz mazāku autogrāfu skaitu).
3. Veicināšanas Balvas piešķirt —

Raimondam M. no Jelgavas Mežciema par parakstu "Mīļais, nesteidzies";

A.Lazdiņam, ridziniekam un "Dadža" lasītājam no agras bērnības, par parakstu "Mīlas stunda situsi";

H.Vilciņam no Garozas par parakstu "Bet laime bija tik tuvu".

Apsveicam!

Bezmaksas sludinājumi

Esam plikāki par baznīcas žurkām, bet gribam saņemt (bez maksas) humāno palīdzību. Gribēt laikam nav kaitīgi. Vai ne?

Skutulis,
Liepājā

Redakcija par sludinājumu saturu un zemtekstiem neatbild!!!

Loel dining

Noskan'as

Kurš tik tagad nelād komunistu partiju! Visdedzīgāk, protams, tās uzticamie dēli un meitas. Tā kā man šīs maiņas mātes barotājas platajā klēpi nav bijis ne izdevības, ne vajadzības izgrozīties, nav arī akūtas nepieciešamības to

NURRATA!

KURRATA!

sirdsskaidri nopulgot. Tieši otrādi — aizvien biežāk un biežāk slīgstu nostalgia kās skumjās, jo partija, ja arī citādi nekam nederēja, bija ideāls bubulis, ar ko pabaidīt ienaidniekus.

Ja bezkaunīga pārdevēja silķi neietu iedeva tieši rokā, bet izdodamo rubli neiedeva nemaz, ar visu silķi varēja doties tiešā ceļā uz tirdzniecības pārvaldes partijas komiteju un tur no sirds izrunāties par nodarīto pārestību. Veikala direktors varēja izrādīties tikpat bezkaunīgs kā viņa pārdevēja, ministrs atgāņties ar nevalū, vienīgi partijas komiteja, ja tā nebija slēgta, jo visi aizgājuši uz plēnumu, biedriski atzina, ka dažkārt tiešām sastopamas dažas neapzinīgas pārdevējas, taču jauno lēmumu gaismā līdz piegades beigām tās tiks pāraudzinātas.

Dziļās sapratnes nomierināts un gaišā solījuma spārmots, tu varēji ņemt savu silķi un staigāt. Un rīt pienākt atkal,

lai pazūditos, ka pārdevēja visas savas silķes izdāļājusi saviem draudziņiem.

Ja silķu tirdzniecības lietās partija neko būtisku tā arī nepanāca, sirdslietās tā reizēm guva pārsteidzošus rezultātus. Jo sevišķi tad, kad atstumtās mīlas objekts vai jaunais pavedējs bija perspektīvs leņinietis ar biedra karti krūškabatā un labi apmaksātu krēslu zem sēžamvietas. Ar pavešanu gan diemžēl kā bija, tā bija. Visstiprāk ar šo faktu otrā rītā varēja nobiedēt pašu leņinietu. Ja viņš bija neprecēts, uz šīs bāzes reizēm brīvprātīgi dibinājās saliedētas sociālisma šūniņas. Partija savu dēlu netiklību atzina par nevēlamu, tā tad — neiespējamu. Bet, ja nu kādu tomēr ķēra, tad ar tādu idejisko spēku, ka tas uz lidzenas vietas iemiļoja nīsto sievu un vismaz mēnesi neuzdrošinājās pakutināt nevienu gadījuma draudzeni.

Kas gribēja, tas partijai varēja iestāstīt visu. Gan to, ka kaimiņš zog, gan to,

ka viņš ir CIP agents. Zagšanā partijai īpaši neiedziļinājās, toties par agentēšanu ziņoja iestādēm. Pat tad, ja kaimiņš tādu pašu apsūdzību cēla pretī, tika gandarījums, ka, lai par kādu cenu, TAM nelietim nepatīkšanas tomēr sagādātas.

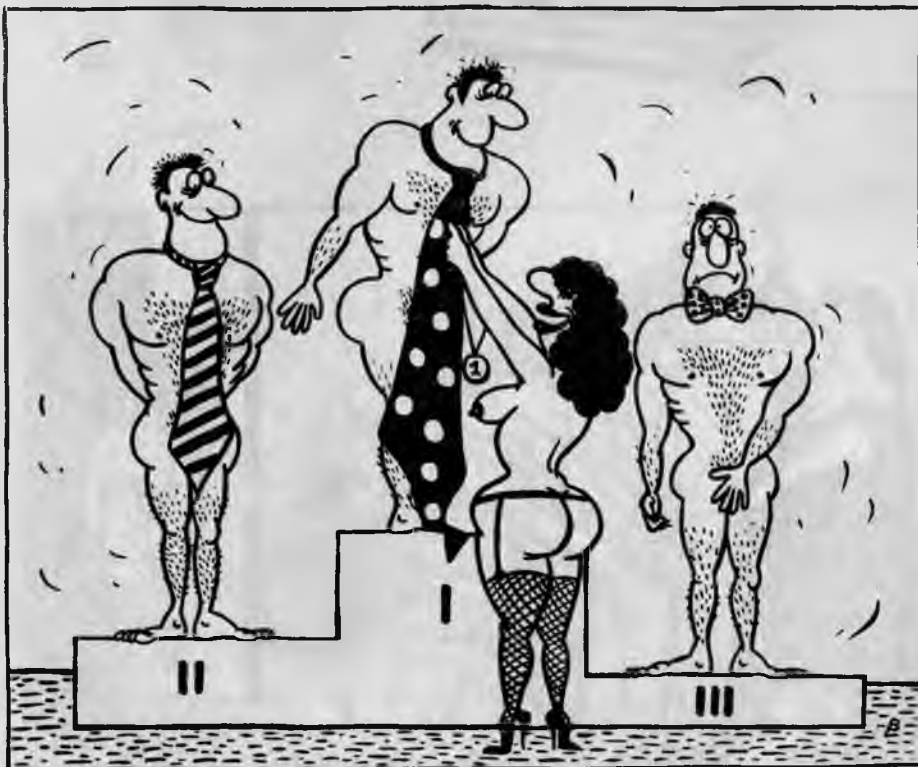
Visi tagad daudzina, ka partija bijusi briesmīgi stagnātiska. Patiesībā tā bija dialektiska kā hameleons, kurš miesaskāru tik apburoši prata pieskaņot vajadzībai. Dzelzs fēliksi jau sen bija aizvadīti personālpensijās, un pilsoņkara stilā reizēm atļāvās padrasēt tikai abi gali — galvgalis, kas izšķīra visu, un apakšgals, kas neizšķīra neko. Toties pa vidu daļi defilēja lādzīgie demokrāti. Katrs saprata, ka sirdī viņš kā bazalta klintis ir par taisnību un pareizību, bet, ja ikdienā tomēr rokrokā soļo ar netaisnību, tad tikai tāpēc, ka citādi nevar.

Lai gāja, kā iedams, cerība nekad nenoplaka. Nekas, nekas! — gaisu klusi tricināja iekšēji monologi. Lai vieniem tiek un otriem netiek! Bet, kad reiz mērs būs pilns... Tad gan! Tad kaut līdz pašai Maskavai!

Nu Maskava vairs pati ar sevi netiek galā. Bet bijušie sekretāri ar negodīgu naudu taisa godīgu biznesu. Nav, nav viņi zemē iegrimuši vai bez amatiem palikuši. Tepat vien viņi ir un kā ērgļi plīvina spārnus, izrāvušies no biedra maksu gūsta un raikomu spaidiem. Tikai sūdzības viņi vairs neuzklausa un par demokrātiem neizliekas. Un es jau arī vairs nesūdzētos pat tad, ja silķu podu ar visu rosolu man uzmauktu galvā, ja vien šis perversais akts notiktu par vecajām cenām. Lai kaimiņš zog un spiego vesels! Un tomēr ir brīži, kad taisnības un pareizības trūkums jau sāk sniegties pāri galvai. Kam tagad sūdzēties, nekur nav izziņots, tāpēc personiski es sūdzos savam kaķim.

— Nurrata, kurrata, — viņš man piekrit. — Ņau, ņau dzīvē taisnības un ņaubūs arī!

Sēžam mēs abi, un es stāstu viņam visu atklāti kā partijas sekretāram. Kaķis klausās, rausta asti un lādās līdz ar mani. Tikai kaķa lāsti, kā zināms, debesis nekāpj!

LUDMILA BULIKINA

Maija Kudapa

PIEKĀ NOVED VĀJAS ZINĀŠANAS ĢEOGRĀFIJĀ!

Pamodos no piedeguma smakas, kas bija sīva kā slikti izrūdzis krūmu konjaks un rūgts kā zaudējums zolītes spēlē.

— Kas te notiek? — pavēris virtuves durvis, jautāju savai līgavai, ar kuru dzīvoju kopā jau sesto gadu.

— Vāru tev auzu tumi, — apgarotā balsī atteica Zanzija, mana daiļava.

— Hm, tapetes līmēt mēs taču norunājām sestdien, kad atnāks tavš tēvs un vectētiņš, — sacīju. — Tu labi zini, ka tūdaļ es braukšu uz darbu.

— Tā tev, dārling, būs brokastis, — Zanzija paziņoja, — Eiropā visi cilvēki no rītiem ēd auzu tumi.

— Pateicos par atklājumu, — nopurdēju, — iztikšu ar kafiju un cigareti.

— Rozmarīn, vai tiešām tu nevēlies, lai mūsu Latvija ieietu Eiropā? — līgava traģiskā balsī jautāja. — Gribi joprojām dzīvot kā tāds aziāts?

Nākošo piecpadsmi minūšu laikā Zanzijai tomēr neizdevās mani pāraudzināt un parastās atvadu bučas vietā es atturīgi sacīju:

— Nu, tad poka! Čaviņ! Šodien mājās būšu tā pavēlāk. Mūsu firmai gaidāms super pasūtījums. Bai, bai.

Pērkot laikrakstu kioskā uz stūra, steigā pārskatījos un desmitnieka vietā pasviedu pārdevējai divrubļu banknoti.

— Ai, ai, vīrišķi, — no badošanās kūres gandrīz vai ēteriskā pārdevēja sacīja, — kāpēc jūs gribat krāpties? Mums taču jābūt godīgiem. Kā mēs savādāk ieiesim Eiropā?

Manāmi uzskrūvējies, autobusa pieturā laužoties "Ikarusa" pusatvērtajās durvīs, maķenīt pagrūstīju pāris onkuļus. Kad beidzot bijām nokļuvuši salonā, viens no viņiem, cieši piespiedies klāt, pretīgi saldenā balsī sēca man ausī:

— Un šitādā veidā jūs domājat ielauzties arī

Eiropā?

— Turi muti, Cē Kā kandidāt! — es nošņācu.

— Nekad mūžā neesmu bijis komunistis, — aizvainots atbildēja oponents, — jūs gan pēc tāda izskatāties.

— Cē Kā nozīmē centrālkapus, — es paskaidroju, lai sarunai pieliktu punktu. Mans kaimiņš novārstīja muti un tvēra pie sirds. Tā viņam vajag, ko izlec uz tepiķa. Man jau tā Eiropa šorīt līdz kaklam.

Darbavietā es mūsu bufetniecei nepaguvu lāgā

iekniebt kuplumā, kad kafejnīcas durvīs iestāja mans kolēģis Dins Naglijs un pravieša balsī vēstīja:

— Rozmarīn, tevi meklē šefs! Vakar tu ar savu kārtējo pazušanu no darba esot norāvis mūsu firmai superlielu pasūtījumu!

Bufetniece klusi novaidējās. Uzmetu viņai iznīcinošu skatienu. Ja vīrietim dzīvē rodas nepatīkšanas, tad vienmēr tur vainojama sieviete, to atzinuši pat klasiķi.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Aizmirsis nopirktās cigaretes uz letes, steidzos augšā.

— Flokša kungs, te ir jūsu darba grāmatiņa, — šefs teica bez jebkāda ievada, — pēc pusstundas varat iet pie grāmatvedes pēc aprēķina. Mūsu firmai jūsu pakalpojumi vairs nav vajadzīgi.

Sasodīts! Kur tad paliek mestkoms, profkoms, partkoms un darba kolektīva pāraudzināšana? Kur paliek savu kļūdu nožēlošana un solījumi laboties? Te ir vēl jaunāk nekā vilku barā!

— Jūs... Es... — dūsmās kvēlodams, izgrūdu, — vai jūs domājat, ka ar šādiem necilvēcīgiem paņēmieniem mēs ieiesim Eiropā?!

— Ceru, ka vismaz ģeogrāfijā jums nebija nepietiekoša atzīme, — šefs atbildēja. — Bet varbūt jūs domājat, ka Latvija atrodas Patagonijā vai Ungarszemē?

Ēriks Kūlis

KARIKATŪRISTA PIEDZĪVOJUMI

KOMISKO AVANTURU ROMĀNS NOVELĒS

Armīns Lejiņš

(6. turpinājums)

LATVISKĀ KOTLEŠU NAKTS

jeb leišu krauklis Ēvelē

Pie Simaņa baznīcas pieripo noputējis žigulis ar Viļņas numuru. Partijas un valdības orgāna TIESA mākslinieka Andrusa Cvirkas automobiļa vēderā pazūd leišu veļas virves, knaģi, karikatūras un to autori. Adriana Mukāna zaļajā moskvičā saspiežas latviešu humoristiskās grafikas meistari un cienītāji. Uz Burtniekiem! Uz Leiputriju, kur plāvās ganās zirgi, ezerā peld lidakas, meldros pēkšina mercenes, pa gaisu skrien tikko cepti čāļi tabakā ar sānos iedurtām dakšīņām, nav vienīgi lietuviešu joku.

Viesi stāvā sajūsmā: sporta zālē klāti galdi kādiem trīssimt vai piecsimt dzirotājiem. Nē, nē, ārprāts, piedodiet, saimnieki taisnojas, rit-vakar te sauks "Rūgts!". Un aizved mazā kambarītī. Kad tur izvelk virves un pieknaģo bildes, sajūta ir kā pažobelē, kur plivinās krekli, apakšbikses un mutautiņi. Šķīvi ar sīkmaizītēm un glāzes ar konjaku pasniedz vēl lielākā šaurībā — starp cieši sastumtiem grāmatu plauktiem. Kautrīgais Zenons Šteinis pusčukstus vaičā:

— Kāpēc bibliotēkā? Zināja, ka ieradies sociālistiskā reālisma pamatlicēja Cvirkas dēls?

— Būtu nojautuši, ka atbraucis kāzu muzikanta un balliņu jautrībnieka dēls, — sev pie krūtīm sizdams, pavēsta Jons Varna, — mūs rūdāļ ielaistu "pasportot" lielajā zālē...

— Ja jūs prastu dziedāt vai lēkāt, — paskaidro Vilis Zaķis, — palaistu estrādē un saauktu publiku.

Taču saimnieki atnes krūzi alus nogaršošanai, ielej katram pa mēriņam un ... sūta gulēt. Desmitos vakarā! Kad lauku klubos visā Latvijā tikai sākas jautrība. Rakstnieki sadzer ar saviem lasītājiem, aktieri ar skatītājiem. Literatūras klasiķa atvase ar svecīti rokā izstaigā visus kaktus, bet nekur nemana noslēptas alus mucas.

— Tas ir tādēļ, — saka Vilis, — lai jūs rit labāk novērtētu, kas ir Ēvele.

Ēvele sākas ar launagu... "sekskabinētā". Kabineta saimnieks stādās priekšā:

— Arturs Banga no ILGĀ CEĻA KĀPĀS.

— O, kinoaktieris!

— Krauklis, — iepazīstoties ar kinovaroņa vārdabraiļi un vietējā kolhoza pirmo priekšsēdētāju, saka Jons Varna. — Nevis Varna, kā dažs domā. — Un Kraukļa acs jau līdinās gar sienām, kas no vienas vietas nokārtas ar glieti ierāmētām kailu jaunavu bildēm, gleznām, fotogrāfijām, PLAYBOY lapām.

Pēc brašās popmākslas latviešu lauku kaktā leišu galvaspilsētas didaktiskā karikatūra paplavinās vietējo skolas bērnu priekšā. Tad atkal nozūd ceļa somās, un meistari sēžas pie galda skolas pārziņa apartamentos. Pārziņa sieva ie-

nes no virtuves lielu bļodu ar garšvielu aromā iegrīmušām kotletēm. Desmitreiz pārkrustītā vietējā kolhoza pēdējais priekšsēdētājs Valdis Z. ceļ pirmo uz dakšīņas uzsprauto kotleti un pirmo glāziti:

— ... Nu ko mēs te darām? Uzsākām graudaugu sēju, līdz desmitajam maijam ceram pa-beigt.

— Man kā lietuviešu arteļa priekšsēdim, — atbildes runā saka Krauklis, — gribas ziņot, ka arī mūsu darbarūķi neizguļ pagīras uz lauru lapām. Kuras, kā labi zināms, ir tik nepieciešamas dārzu solānkām fabrikai un rūpniecēdnīcās. Pērn nolēmām samazināt kukurūzas kvadrāligzdas. Par piecpadsmit centimetriem no katras malas. Lai par 75 procentiem paplašinātu mīltaugu sējumus. Aprēķins izrādījās pareizs. Agrāk norakām tikai 60 centneru trifeļu no hektāra. Tagad nopļaujam 12 kilogramu augstākā labuma makaronu no kvadrātmetra...

Priekšsēdētājs Valdis pietrūkstas kājās, kreiso roku piespiež pie krūts, ar labo atstumj krēslu, ietenterē kaktā un raustās krampjos. "Kotletes!" šausmās nodomā pārziņa dzīvesbiedre. Paldies Dievam, pēc skaļas gaisa raušanas plaušās Valdis sāk dzīvespriecīgi smieties. Leišu arteļa priekšsēdis, aci nepamirkšķinājīs, turpinā atskaiti:

— Varēja pat 13 līdz 15 kilogramu, bet baidījāties, vai izturēs tehnika. Ar resnajām "gliemežnicām" reiz jau iegrabāties. Sabojājām visas izkaptis. Neviena galoda nepēma ārā iesistos robus. Līdz aizdomājāties, ka vermišļesju jāpļauj ar sirpi un āmuru. Sirpjus mēs iemaiņījām pret saimniecības tikliņiem zvejnieku kolhozā. Vīpiem pēc lašu zvejas bija palikušas pāri tukšas konservu kārbas. Lašus apēduši, bundžas nosvieduši, nu tad savāca un izgrieza sirpjus. Bet āmurus sagādāja šefi no neplīstošā stikla fabrikas...

Atbildes runa ilga tieši četras stundas. Līdz rīta gaismaiņai. To pārtrauca vienīgi jauni tosti, jaunas kotlešu porcijas apsveikšana un spazmas likvidēšanas brīži, kad arī citi klausītāji sekoja Valdim Z., lai tālāk no galda atgūtos no smieklu krampjiem. Nepalika ne mazāko šaubu, ka Kraukļa sencis bijis kāzinieku dancinātājs un smidzinātājs. Bet rajona intelektuāļi, uzziņājuši par neparasto kotlešu nakti Ēveles skolā, varēja priest, ka ir noticis pirmais absurda mākslas priekšnesums Latvijas laukos. Pirmā paradoksu teātra monoizrāde kolhozā. Līdz ar to kļuva skaidrs, ka ļoti maldās tie Alunāna tradīciju aizstāvji, kam liekas, ka modernās formas nav saprotamas vienkāršajiem lauku saimniecību priekšsēdētājiem un citiem zemniekiem. Vienkāši — vispirms vajag saēsties krietnas kotletes, ceptas tīros cūku taukos uz lauku plīts. Jo tukšā dūšā absurds nav baudāms. Par to taču liecina visa mūsu dzīve patlaban.

ĒRIKS OŠS

Reizē ar pavasari tuvojas diena, kas vēl nesen mums visiem bija pati gaišākā. Tā ir vispasaules proletariāta vadoņa Vladimira Iljiča dzimšanas diena. Piedāvājam mūsu lasītājiem, it īpaši paaudzei, kas sākusi augt bez viņa gaišā tēla, dažas nodaļas no A. Arkanova lietpratīgā pētījuma "No Iljiča līdz lampiņai". Veiksmīgu lasīšanu!

"Dadzis"

Arkādijs Arkanovs

No Iljiča līdz lampiņai

"Padomju varas vēstures īsais kurss" ne sevišķi apdāvinātiem bērniem

1. nodaļa

Drūmie cara laiki. Bagātie un nabagie. Vadoņa piedzimšana.

19. gadsimtā Krievija skaitījās tumša zeme. Cari bija tumši. Zemnieki bija tumši. Augošā strādnieku šķira bija tumša. Augsti izglītota progresīvā inteliģence bija tumša. Puškins bija ne vien tumšs, bet arī sprogains. Naktis bija tumšas. Gaišas bija tikai no Vācijas atnākušās marksistiskās idejas. Visa sabiedrība dalījās bagātos un nabagos. Turklāt nabagie allaž vēlējās kļūt bagāti, bet bagātie par nabagiem kļūt nevēlējās. Tas noveda pie veselas virknes savstarpēju konfliktu.

Konfliktu reizēs nabagie apvienojās baros un dedzināja bagāto mājas. Pašus bagātākos kāra kokos. Stepju zonā, kur koki neaug, bagātos parasti nosita ar dakšām un spriguliem. Pēc tam bari apvienojās lielos pulkos, izvēlēja sev atamanu un klaigādami devās uz pilsētu, lai nosistu likumīgo caru un pārgulētu ar carieni. Taču šīs tautas ilgas nekad nepiepildījās, jo vāja vēl bija strādnieku šķira. Reizēm gadījās, ka progresīvs zemnieks uzrunāja progresīvu strādnieku un piedāvāja:

— Ejam, Stepanovič, revolūciju taisīt! Tētiņu caru

nošausim, māmuļu carieni priekšā paņemsim.

— Nevaru, Petrovič, — tādās reizēs atbildēja dažs labs progresīvais strādnieks. — Vēl neesmu pietiekami nobriedis, neesmu ne organizēts, ne ar marksistisko teoriju bruņots. Kad piedzims vispasaules proletariāta vadonis, tad es tev uzsvilpšu.

— Nu, atvaino, — progresīvais zemnieks atteica un aizgāja turpināt savu nožēlojamo eksistenci.

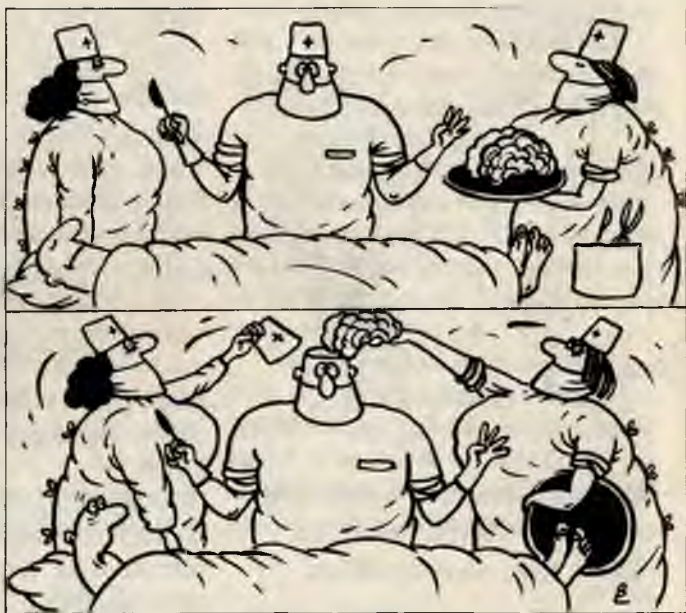
Un tikai 1870. gada aprīlī Uljanovu ģimenē piedima saprātīgs rāpulītis, kam tika dots Vladimira Iljiča (arī V. Iljina, arī K. Tuļina, arī Karpova u. c.) vārds. Stāsta, ka bērnu saņēmeja, kas palīdzēja dzemdētājai, aplūkodama jaunpiedzimušo, esot izsaukusies: "Mīlo dieņiņ, izsplauts Ļeņins!"

Pie tā tad arī esot palikuši.

Bet 1959. gadā tika uzbūvēts pasaulē pirmais atomledlauzis "Ļeņins", kas 1974. gadā saņēma Ļeņina ordeni. Taču starplaikā ir bijis ļoti daudz interesantu notikumu, par ko arī pastāstīsim turpmākajās nodaļās.

Kontroļautājumā 1. nodaļai

1. Par ko Krievijā vēlējās kļūt nabagie?
2. Ar ko viņi sita bagātos stepju rajonos?
3. Ko zemnieki gribēja darīt ar carieni?
4. Aprakstiet, kāds izskatījās jaunpiedzimušais Vadonis.

Kas gan viss nenotiek

—Ženevjēvas jaunkundz, zvēru, ka tā ir mana sieva!

“Le Rire”, Parīze

Francijā notikusī iedzīvotāju aptauja parādīja, ka 69 procenti francūžu zina, kas ir sponsors, bet tikai 42 procenti zina, kas ir mecenāts.

Austrālijas nacionālajā parkā “Kakadu” pēc arhitekta Džona Vilkinsa projekta uzbūvēta viesnīca krokodila veidā. Gar reptiļa “vēderu” izvietotas 50 istabas viesiem, bet “galvā” atrodas konferenču zāle, restorāns un bārs. Pašā “vēderā” izveidots iekšējais pagalmiņš ar peldbaseinu un dārziņu.

—Viens šņabbitis, divas oliņas plus viens cālis.

“Szpilki”, Varšava

Visdārgākās kāzas tika nosvinētas 1981. gada maijā Apvienoto Arābu Emirātu galvaspilsētā, kad precējās šeiha Rešida bin Zaida al Maktumo dēls ar princesi Salamu. Svinībās piedalījās 20 tūkstoši cilvēku, un tās izmaksāja 22 miljonus sterliņu mārciņu.

Kāda precēta dāma Johannesburgā (DĀR) ievietojuši laikrakstā sludinājumu:

“Meklēju seksuāli pievilcīgu mīļāko savam vīram. Mīļākās rīcībā tiks nodots ne tikai vīrs, bet arī dzīvoklis un automobilis.”

—Manuprāt, zviedru filmas ir interesantākas.

“Le Rire”, Parīze

Teherānas (Irānā) sabiedriskā transporta pārvalde pieņēmusi lēmumu, ka turpmāk sievietes un vīrieši brauks atsevišķos autobusus. Taču municipalitātei trūkst naudas papildu autobusu iegādei, tāpēc pieņemts kompromisa variants: vīrieši brauks autobusa priekšgalā, sievietes aizmugurē, bet vidū stāvēs gaišzilā formā tērpi sargs, kas modri sekos “islama morāles principu tīrībai”.

—Man jums jāsaka, ar bijušo šefu man bija brīnišķīgas attiecības...
...kamēr sieva viņu nenošāva.

“Mercury”, Sidneja

—Par ko tu domā, Holger?

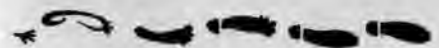
“Billed Blader”, Kopenhāgena

pasaulē.

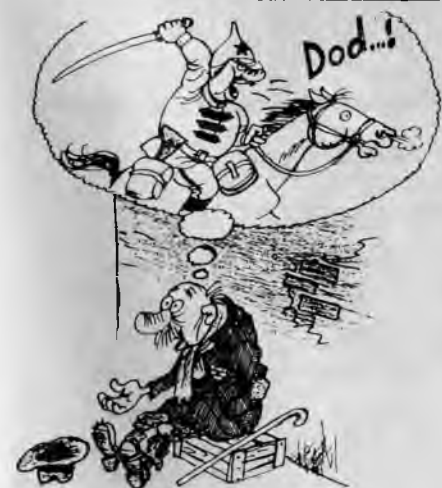

"Krokodil", Maskava

Parīzes apakšzemes dzelzceļā saviesušies circeņi. Viņi dzīvo starp šķembām un oļiem, uz kuriem nolikti gulšņi. Vilcieniem bremsējot, izdālās siltums, kas circeņiem tīri labi patīk. Barībai viņi lieto pasažieru izmestos atkritumus — ābolu serdes, banānu mizas u. c.

Amerikā 21 procents aptaujāto uzskata, ka Saule griežas apkārt Zemei. Septiņi procenti nevar precīzi pateikt, kas ap ko griežas, 17 procenti domā, ka Zeme paspēj Saulei apskriet apkārt vienā diennaktī, 2 procenti domā, ka tas notiek mēneša laikā.

"Perec", Kijeva

Aiziešana

Petrovs nolēma aiziet no dzīves.

Tam iemeslu netrūka. No viņa uz visiem laikiem bija aizbēgusi sieva. Hiperinflācija. Bezdarba draudi. Kriminogēnā situācija reģionā. Drausmīgās degvīna cenas. Neskaidrais stāvoklis Kuriļu salās.

Riebīgais dubļu laiks Petrova lēmumu nostiprināja. Atlika tikai izvēlēties veidu, kā aiziet uz viņpasauli.

Pilsētiņa, kurā Petrovs dzīvoja, nebija liela. Tajā slējās tikai divi sešstāvu nami: viesnīca un bijusī rajona komiteja, tagad pārveidota par angļu-krievu biznesa centru "Ingros". Tā kā abus namus apsargāja nikni dežuranti, pilsētā nebija vietas, kur varētu izlekt pa logu. Petrovs pats dzīvoja nožēlojamā divstāvu namerī: pat ja uzkāptu uz jumta un lektu lejā, nekādu garantiju par acumirklīgu patīkamu nāvi nevarēja būt.

Pārgriezt rikli ar pucnazi? Bet kur lai rauj īstu bārdas nazi? Petrovam nebija pat kārtīgu žilešu, tikai vecs, nodzīts elektriskais aparāts. Šis variants arī atkrita.

Petrovs ilgi un uzmanīgi aplūkoja āķi, pie kura karājās griestu lampa. Izturēs vai ne? Iekāries āķī ar pirkstu, Petrovs pievilkās. Izturēja! Bet te negaidīti radās cita problēma — virve. Veļas auklu sieva aiziedama bija paņēmusi līdzi. Pilsētas vienīgajā saimniecības preču veikalā pārdevēja uz Petrova jautājumu tikai apvainojoši pasmīnēja. Un tiešām: katrs ienācējs taču jau no sliekšņa varēja redzēt, ka veikals tirgojas tikai ar divām precēm: Jaunzēlandes košļājamo gumiju un Džeimsa Hedlija Čeiza romānu.

Atlika viens vienīgs variants: mesties zem garāmbraucoša transporta li-

dzekļa. Taču, kā jau minēts, laiks bija draņķīgs. Dubļi, slapjdraņķis un tā tālāk. Mašīnas knapi vilkās pa pilsētiņas mālainajām dūkstīm. Kādu saspiest tām vienkārši nebija pa spēkam.

"Dzelzceļš!" Petrovam iešāvās prātā. Viņš pat iesmējās no labpatikas. Kāpēc jau pašā sākumā nevarēja par to iedomāties? Tas taču ir visdrošākais paņēmieni.

Būdiņā viņš nopirka par pēdējo naudu špabi dūšas uztaišanai, izdzēra visu pudeli un grīodamies devās ceļā. Vajadzēja aiziet tālāk no stacijas, kur vilcieni vēl nesāk bremsēt...

Viņš nogaidīja visu nakti. Vilcieni nenāca. Petrovs no aukstuma sāka drebēt, reibums jau sen bija izgaiss. Sabozies viņš aizvilkās uz staciju un dzelzceļniekam pajautāja, kāpēc neredz vilcienus.

— Neredzēsi arī — dzelzceļnieks noņurdēja. — Dispečeru streiks. Prasa palielināt algas.

— Vai tas... uz ilgu laiku?

— Prasi Černomirdinam. Es ar algām nenodarbojos.

"Ir gan laiki pienākuši!" Petrovs izmisis domāja, soļodams atpakaļ uz pilsētu. "Pat nomirt nav iespējams."

Bet pilsētas centrā viņam paveicās. Kāds svieda granātu, un tā nejausi paripoja zem Petrova kājām.

Vai nu tur spēlējās bērni vai Kaukāza tautības personas noskaidroja attiecības starp kalniem, vai arī tas bija politiskas dabas terora akts — to mēs diez vai kādreiz uzzināsim. Izmeklēšana, protams, notiek...

Bet Petrovs, ieraudzījis špācošo granātu, vēl paspēja laimīgi pasmaidīt. Atšķirībā no citu ķermeņu mirstīgajām atliekām viņa smaids vēl ilgi šūpojās gaisā un nokrita zemē tikai pēc stundas, tieši pie atskrējušo omoniešu kājām.

S. Spaskis,
"Krokodil", Maskava

KĀ DEIVIDIŅŠ SKAISTI RUNĀJA

— Bļam-bļam-bļam-bļam, — teic Deividiņš.
 — Kā tu runā, Deividiņ, — bilst māmiņa no virtuves, — kā runā?
 — Cur-cur-mur-mur, — teic Deividiņš.
 — Deividiņ! — sauc mamma.
 — Nu, bet tas ritenis, — teic Deividiņš, — matj-māti-matj, nenāk nost!
 — Deividiņ! — sauc māte un atnāk palūkot, kas tas ir par riteni, kibeni-feni-meni.
 Deividiņš savā kaktiņā ārda mašīnu. Viss ir izjaukts, tikai tas ritenis turas uz ass kā tāds... pirksts...
 — Deividiņ, — teic māte, — ja lādēšies, nosūdžēšu tētiņam.
 — Bet ko tad tēvs, — saka Deividiņš, — viņš taču pats kā ormanis, naku-kaku.
 — Tēvu vairs nepārtaisīsi, — teic māmiņa, — tētiņš jau nobriedis. Bet tu vēl vari iemācīties skaisti runāt, bļam-bļam-bļam-bļam. Ja nelamāšies, došu šokolādes zaķīti.
 — Labi, — saka Deividiņš, — tad es pavisam apriņšos. Dod to zaķi!
 — Zaķīti, — izlabo māmiņa. — Un jāsaka — lūdzu.

— Lūdzu, mammīte, iedod man šokolādes zaķīti, — teic Deividiņš.

— Ai, cik man labs dēlēns, — teic māte. — Tik skaisti runā. Tik labam bērnam pat šokolādes zaķīša nav žel. Lūdzu, dēliņ!

Mammīte atgriežas virtuvē. Deividiņš savā kaktiņā graužis zaķīti.

— Cilpotājs zaķelis, — dzird mamma Deividiņu runājam. — Skaists zaķelis. Tūdaļ noplēsišu zaķītim austiņas, ņam-ņam, un apēdišu. Pēc tam noraušu mazo galviņu... — dveš Deividiņš.

— Redzi, — bilst mammīte no virtuves, — ja gribi, ja pacenties, vari arī skaisti pateikt...

— Tagad, — teic Deividiņš, — nolauzīsim rociņas un kājiņas... — Zaķītim, — smejas mammīte, — nav rociņu un kājiņu, bet ir ķepiņas, priekšējās un pakājējās...

— ...un vēl viens orgāns...

— Kāds viens!? — mammīte brēc no virtuves. — Kāds viens, bļam-bļam-bļam-bļam?!

— Allaž tas pats, — teic Deividiņš un, ņam, ņam, ņam, ņam, nočāpstina visu šokolādes zaķīti, ka man pat siekalas saskrien mutē.

Jurģis Gimberis, "Šluota"

Te pienāca Kindzulis...

— Kas ir statistika?
 Te pienāca Kindzulis un paskaidroja:
 — Tā ir līdzīga modernam tērpam: daudz ko parāda, tomēr piesedz pašu svarīgāko.

Maza meitenīte iztaujā māti:

— Kāpēc desai abi gali tik cieši aizsieti?
 Te pienāca Kindzulis:
 — Lai ūdens neizlītu laukā, bērniņ.

Klients jautā bārmenim:

— Vai arī tagad, kad alus ir labāks, to tomēr atšķaidāt ar ūdeni?
 Te pienāca Kindzulis un teica:
 — Bet ar ko tad šo atšķaidīt?

Pamanījis, ka veikala lete vai lūst no ārzemju preču pārpilnības, pilsonis sajūsmā palēcās:

— Te patiesi var justies kā komunismā!

Te pienāca Kindzulis un bilda:

— Uzmet skatienu cenām — nonāksi paradizē...

Pulciņš autocienītāju ir nesaprašānā:

— Visās mašinās iebūvēts radioaparāts. Bet kāpēc zaporožeci atstāti bešā?

Te pienāca Kindzulis un paskaidroja:

— Tiklīdz sāc braukt, ausis tāpat trokšņa pilnas.

No lietuviešu valodas tulkojis
Andris Sproģis.

U. FREIMAŅA šaržs

Andris Ruselis, Latvijas zemes bankas valdes priekšsēdētājs, 35 gadi, 177 cm, 71 kg (banku dibinot — 86 kg). Izglītojies tepat Latvijas Universitātē finansistos, pēdējos gados daudz redzējis pasauli, Zviedriju vien reizes 20, arī Vāciju, Šveici, ASV utt. Precējies, Inese ir ķirurģe, Austrai vēl tikai 4 gadiņi. Pašam īpa-

šumā vienīgi trīsistabu kooperatīvais dzīvoklis, kas savulaik nopelnīts, puķītes audzējot. Patik labi ģērbties (atbilstoši amatam), esot pat četri uzvalki. Vaļasprieka nav — prieks ir tad, kad ir vaļa. Mēdz lasīt "Dadzi". Vislabāk patik Ērika Oša bil-des. Zina daudz anekdošu, kuras prot arī stāstīt.

— Vai jūs esat baņķieris?

— Jā, baņķieris.

— Kas ir baņķieris?

Vai tas, kam daudz naudas?

— Nē, tas ir

cilvēks, kurš tirgojas ar svešu naudu.

— Vai jums ir iznācis naudu aizņemties?

— Ak, Dievs, es to daru katru dienu! Un nemitīgi esmu kādam parādā. Pats personīgi gan nē, parādā ir banka.

— Kur glabājat savu naudu — kabatā vai makā?

— Dienas izdevumiem — kabatā, pārējo bankā.

— Kurā bankā, ja nav noslēpums?

— Protams, Zemess

bankā!

Redziet, ja

"Mercedesa"

prezidents kādu

dienu atbrauktu uz darbu

ar "Fordā" autiņu, viņš tūdaļ

tiktu atlaists.

— Jums noteikti ir seifs. Ko tur glabājat?

— Čukuru. Lai neapēd peles. Šeit to ir ļoti daudz.

— Kāda nauda jums patik vislabāk?

— Vienalga kāda, lai tik būtu daudz!

— Kas ir nauda? Vai tikai prece, kurai ir pieprasījums?

— Reizēm man tā šķiet kā pašarnieku inventārs, ar kuru var noslāpēt liesmas vai aizbāzt

VISS PAR NAUDU

caurumus, lai neplīst tālāk.

— Kas vajadzīgs, lai nodibinātu banku — nauda vai pazišanās?

— Ne viens, ne otrs — vajadzīgas zināšanas.

— Kāpēc nodibinājāt Zemes, nevis, teiksim, Debesu banku?

— Katrai bankai tāpat kā cilvēkam ir vārds, lai tās nebūtu jānumurē, un šis vārds vēl neko nenožīmē, jo pēc Saeimas vēlēšanām, piemēram, mēs premjerministru jau neizraudzīsimies tikai no Visvalžiem!

— Ko banka atbalstīs vēlēšanās?

— Banka jau nebalsos, balsos mūsu darbinieki. Ja domājat par kapitālu, tad esmu pārliecināts: šajās vēlēšanās nauda neizšķirs itin neko!

— Vai jūs esat spēlmanis? Jebšu bankas biznesā vispār nav iespējams zaudēt?

— Azarta spēles man nepatīk. Es nesēžos pie ruletes galda, pat ja par mani ir gatavi maksāt, jo es nesaprotu, kā šajā procesā rodas nauda. Es vēlos iesist bumbu tukšos vārtos.

— Un visbeidzot — vai zināt arī anekdotes par baņķieriem?

— Protams! Tātad Ņujorkā, Volstrītā viens emigrants pie Fondu biržas tirgojas ar saulespuķu sēkliņām. Pienāk otrs un lūdz aizdot simts dolārus. "Es nevaru," pirmais saka. "Man ar banku ir līgums. Banka netirgo sēkliņas, bet es neaizdodu naudu."

— Paldies!

Egons Strautiņš

LUDMILA BULIKINA

Uzmanību! Konkurss!

Vēlēšanu savienība "Latvijas ceļš" izsludina atklātu konkursu par asprātīgāko "Latvijas ceļam" veltīto karikatūru. Žūrija vērtēs visas līdz 1993. gada 3. maijam Latvijas presē publicētās vai "Latvijas ceļa" rīcības komitejai iesūtītās karikatūras.

Par labākajām piešķirs šādas prēmijas:

I prēmija — 25 lati; II prēmija — 20 lati,

III prēmija — 15 lati.

"LC" rīcības komitejas adrese: "Latvijas ceļš", p. k. 34, Rīga LV-1047.

P.S. Pēc "Dadža" rīcībā esošās informācijas šajā vēlēšanu savienībā konsolidējušies tikai kungi — Georgs Andrejevs, Romāns Apsītis, Dzintars Ābiķis, Indulis Bērziņš, Valdis Birkavs, Raitis Černajs, Pēteris Elferts, Ilmārs Geige, Anatolijs Gorbunovs, Māris Graudiņš, Māris Gailis, Kārlis Liepiņš, Gunārs Meierovics, Jānis Vaivads un vēl citi, kas pagaidām turas ēnā. Jo drīzāk ceram šo kungu portretus ieraudzīt arī mūsu žurnālā!

